

Arrest

nr. 101 696 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DECLERCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 15 oktober 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 december 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 21 december 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Kazachs staatsburger van Koerdische origine, bent geregistreerd te Almati, Kazachstan. Sinds januari 2010 tot aan uw vertrek woonde u in Kaskelen. U huwde A.(...) N.(...) (O.V. 6.705.952) in 2008 en samen hebben jullie twee kinderen, A.(...) B.(...) en O.(...). Uw vrouw en kinderen verblijven eveneens in België.

In het begin van december 2009 kwamen drie Kazachse mannen langs bij het groentemagazijn van uw schoonvader en eisten het magazijn op. Uw schoonvader stelde dat hij dit magazijn aan u zou overlaten waarna de mannen vertrokken. Op 25 of 26 december 2009 kwamen vier andere gemaskerde onbekenden, die deel uitmaakten van dezelfde groep, 's avonds bij uw thuis langs. Toen u niet wilde opendoen, braken ze binnen en sloegen u, uw vrouw en schoonouders. Uw schoonmoeder overleed, uw vrouw lag tot 11 januari 2010 in het ziekenhuis. De klachten die u en uw vrouw indienden kenden geen resultaat. Op 11 januari 2010, de dag van het ontslag van uw vrouw uit het ziekenhuis, werd uw huis in brand gestoken. U kocht vervolgens een huis in Kaskeleen waar u in januari 2010 uw intrek in nam. In het begin van september 2010 kwam een onbekende Kazach langs die beweerde dat hij de eigenaar was van het huis, en hij toonde zijn eigendomsdocumenten. U besloot uw notaris te zoeken maar hij bleek ontslagen en verdwenen te zijn. De andere eigenaar stelde dat u het huis moest verlaten, u deed dit niet. Op 28 september 2010 kwam deze Kazach langs samen met een politieagent en een persoon in burger. U en uw vader werden gehandboeid meegenomen. Uw vader fluisterde u in de wagen toe dat u moest ontsnappen waarna u deze drie personen vroeg of u langs de weg naar toilet kon gaan. U kon ontsnappen en vluchtte naar uw kennis Z.(...), waar u uw vrouw en kinderen terugzag. Die nacht vertrok u samen met Z.(...) en uw gezin naar Oekraïne per minibus. Vandaar werd u door uw smokkelaar T.(...) per auto naar België gebracht. U kwam hier aan en diende op 15 oktober 2010 uw asielaanvraag in. U heeft sindsdien geen contact meer met personen in uw thuisland en weet niet wat het lot is van uw schoonvader.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, geboorteakte, huwelijksakte en rijbewijs, de identiteitskaart en geboorteakte van uw vrouw, de geboorteakte van uw kinderen, twee aangiftes en twee medische attesten.

B. Motivering

U vreest voor uw leven en het leven van uw gezinsleden bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland omwille van uw problemen naar aanleiding van het groentemagazijn van uw schoonvader en (deels) gebaseerd op etnische motieven. Het Commissariaat-generaal meent echter dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Het Commissariaat-generaal twijfelt vooreerst niet aan het feit dat u en uw gezinsleden op 25/26 december 2009 het slachtoffer werden van een inval bij uw thuis, hetgeen eveneens blijkt uit de documenten die u neerlegt. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan de omstandigheden (daders, motieven) en gevolgen van deze inval (dood van uw schoonmoeder, brand huis, blijvende vervolging door (vertegenwoordigers van) de autoriteiten, gebrek aan bescherming). Over al deze aspecten leggen jullie immers incoherente, vage en tegenstrijdige verklaringen af, of ontbreekt enige objectieve aanwijzing. In het algemeen wijst uw volledig passieve houding na jullie vlucht ook op een ongegronde actuele vrees.

Wat betreft de incoherente en vage verklaringen; Zo blijft u vooreerst vaag betreffende de Kazachen, van wie u vermoedt dat zij verantwoordelijk waren voor de inval in december 2009. U bleek bijvoorbeeld geen informatie te bezitten betreffende de mogelijke problemen die uw schoonvader reeds had, dus voor uw ontmoeting met de onbekende etnische Kazachen in december 2009. U verklaart dat u niet weet of uw schoonvader reeds soortgelijke problemen kende, misschien wel maar hij had het nooit tegen u verteld. (CGVS p. 11) Eveneens weet u niet of er nog iemand in de buurt, bijvoorbeeld van een etnische minderheid, problemen kende met die drie Kazachen. (CGVS p. 11) Of uw schoonvader handelingen ondernam om de identiteit van deze personen te achterhalen weet u niet. (CGVS p. 23) Misschien kwam uw schoonvader er wel achter. (CGVS p. 23) Betreffende de notaris die betrokken was met de problemen in verband met uw huis in Kaskeleen, blijft u eveneens vaag. U herinnert zich zijn naam niet meer, noch kan u verklaren waarom hij ontslagen werd op het kantoor waar u om inlichtingen ging vragen. (CGVS p. 18) Verder blijft u ook vaag betreffende de identiteit van de persoon die uw huis claimde in Kaskeleen. U weet zijn naam niet te vermelden, enkel dat hij ook van Kazachse afkomst was. (CGVS p. 18) Of uw schoonvader, sinds jullie verhuis naar het huis te Kaskeleen nog steeds problemen kende, weet u niet, u vroeg het hem nooit. (CGVS p. 19) Tot slot weet u ook niet of jullie belagers in die periode, dus tijdens uw verblijf in Kaskeleen, langs geweest zijn op het bedrijf van uw schoonvader. (CGVS p. 20) Deze vage verklaringen omtrent verschillende kernelementen van uw problemen, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Het Commissariaat-generaal verwacht immers dat een asielzoeker de essentiële elementen van zijn asielrelaas onthoudt of, indien hij er geen persoonlijke kennis van heeft, ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich hieromtrent te informeren. Uw uitermate geringe kennis betreffende de eventuele voorgaande problemen van uw schoonvader, de problemen die personen in de buurt eveneens met deze personen zouden hebben, de identiteit van uw belagers, alsook de mogelijke problemen die uw schoonvader had tijdens uw verblijf te Kaskeleen, doen afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen. Verwacht kon immers worden dat u voorgaande informatie zou verkrijgen van uw schoonvader, die u daarenboven nog geruime tijd na het begin van uw problemen gezien en gehoord

heeft. Deze redenering dient doorgetrokken te worden in verband met de notaris en de vermeende eigenaar betreffende uw huis in Kaskelen, aangezien deze incidenten volgens u eveneens verband houden met uw eerdere etnisch geïnspireerde problemen betreffende het groentemagazijn. (CGVS p. 19).

Verder bleek u geen informatie te bezitten betreffende de evolutie en de actuele situatie van uw problemen in uw herkomstland. Zo bent u niet zeker of iemand van uw familie of schoonfamilie recent nog problemen kent in verband met uw asielredenen. (CGVS p. 4) U weet het niet, maar denkt dat er geen problemen zijn bij uw schoonfamilie. (CGVS p. 4) Wat de huidige staat van het groentemagazijn is, weet u eveneens niet. (CGVS p. 5) Of er nog iets is voorgevallen sinds uw vertrek uit uw herkomstland kan u niet zeggen, u heeft geen contact meer. (CGVS p. 23) U weet niet of u vandaag nog gezocht wordt door uw belagers, misschien wel, misschien niet. (CGVS p. 22) U verklaart vervolgens niet te weten wat er na uw vertrek gebeurd is. (CGVS p. 22) Gevraagd of uw belagers of de autoriteiten nog langs geweest zijn bij uw schoonfamilie of bij uw thuis, weet u niet. (CGVS p. 23) U kan ook niet vertellen of andere werknemers van het bedrijf, lastig gevallen werden/worden door de onbekende Kazachen. (CGVS p. 23) Uw onwetendheid klemmt nog het meest wanneer jullie gevraagd wordt wat er met jullie (schoon)vader uiteindelijk is gebeurd nadat hij werd meegenomen. Over zijn lot blijken jullie eveneens onwetend (CGVS p.23, CGVS vrouw,p.10). Jullie verklaren geen enkel contact met iemand in Kazachstan te hebben op dit moment. Jullie weten niet hoe jullie, buiten de schoonvader die onbereikbaar blijkt, iets meer te weten kunnen komen (CGVS p. 4, 23 en 24 Nu, deze uitleg kan het Commissariaat-generaal allerminst overtuigen aangezien er in casu redelijkerwijze verwacht kon worden dat u de mogelijkheid zou benutten om met iemand van uw thuisland in contact te treden. Zowel u als uw vrouw woonden immers uw hele leven in Kazachstan, waardoor aangenomen kan worden dat u de mogelijkheid had om familieleden, burens, vrienden of collega's te contacteren, hetgeen u niet deed. Dergelijke verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een manifest en onbegrijpelijk gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg eveneens ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Bijkomend bleek er een opmerkelijke incoherentie te zijn tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zo verklaart u tijdens het eerstgenoemde interview dat uw belagers tijdens het incident op 28 september 2010 uw schoonvader begonnen te slaan. (CGVS- vragenlijst, vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat noch u noch uw vader of vrouw geslagen werden. (CGVS p. 21) Voor alle zekerheid werd u hierna nogmaals duidelijk gevraagd of uw schoonvader geslagen werd tijdens dit incident waarop u negatief antwoordt. U stelt dat u het in ieder geval niet gezien hebt omdat u als eerste werd voorgeleid en naar buiten gebracht werd. (CGVS p. 24) Geconfronteerd met deze discrepantie in uw verklaringen stelt u dat ze uw schoonvader misschien wel sloegen, u weet het niet. (CGVS p. 24) Uw schoonvader gedroeg zich raar waardoor u vermoedde dat hij geslagen werd. (CGVS p. 24) Deze uitleg overtuigt het Commissariaat-generaal hoegenaamd niet. Zo blijkt duidelijk uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw schoonvader volgens u geslagen werd toen jullie reeds in de auto onderweg waren. (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5) Uw verklaring dat u het niet zag terwijl uw schoonvader zich in dezelfde auto bevond, is bijgevolg weinig aannemelijk. Wederom wordt er getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarenboven aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet. Zo verklaart u met documenten van uw passeur gereisd te hebben. Echter, u weet niet over welke documenten het specifiek ging, noch kan u vertellen welke gegevens er op deze documenten stonden. (CGVS p. 6) Ook werd u niet gecontroleerd, u moest geen documenten laten zien of er werden u geen vragen gesteld. (CGVS p. 8) U zag enkel slagbomen maar zonder douaniers. (CGVS p. 8) Het Commissariaat-generaal acht het bijzonder ongeloofwaardig dat u zonder enige vorm van persoonlijke controle en zonder de vereiste documenten de grens van de Schengen-zone illegaal bent overgestoken. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Na confrontatie met deze zware controles stelt u dat het toch zo gegaan is. (CGVS p. 9) Uw argumenten kunnen het Commissariaat-generaal echter niet overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt. Tevens ontstaat het vermoeden dat u uw Kazachs internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u er geen had, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. (CGVS p. 6) Nog in de context van de reisroute kon u niet vertellen via welke landen u na Oekraïne gereisd bent, via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen en waar u juist deze slagbomen bent gepasseerd. (CGVS p. 8) U kon geen documenten ter staving van uw reisweg voorleggen, noch werden er enige afspraken gemaakt met uw

chauffeur voor in het geval van eventuele controles. (CGVS p.8) Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis. Opnieuw hollen uw vage verklaringen uw algehele geloofwaardigheid uit. Betreffende de verklaringen van uw vrouw van discriminatie ten opzichte van de niet-Kazachse gemeenschap in uw herkomstland, zoals het feit dat zij soms als niet-Kazachse werd beschimpt, moet opgemerkt worden dat deze feiten, die weliswaar laakbaar zijn, omwille van hun occasioneel en niet zwaarwichtig karakter, niet kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. (CGVS vrouw p. 11) Informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd, bevestigt dat etnie an sich geen risico op vervolging inhoudt. Zo blijkt dat vertegenwoordigers van minderheidsgroepen in Kazachstan een situatie van relatieve gelijkheid en non-discriminatie beschrijven op vlak van tewerkstelling in de private sector, op vlak van toegang tot diensten (zoals gezondheidszorg) en in het algemeen maatschappelijke leven. Etnische spanningen of nationalistisch geïnspireerd geweld tegen minderheden zijn zeldzaam en sporadisch en wijzen niet op een groot risico op aanhoudend etnisch geweld in Kazachstan. In de beschikbare rapporten wordt verder geen melding gemaakt van andere problemen voor etnische minderheden in het algemeen of voor Kazachen van gemengde origine in het bijzonder. Tot slot bent u er niet in geslaagd een begin van bewijs voor te leggen voor de meest ernstige vervolgingsfeiten. U verklaart dat uw schoonmoeder tijdens de inval op 25 december 2009 fysiek werd aangevallen, viel en overleed (CGVS,p.13) U verklaarde ook dat in januari 2010 jullie huis in brand werd gestoken (CGVS,p.15) Gevraagd naar de overlijdensakte/medisch verslag en een attest van de brandweer om deze vervolgingsfeiten te attesteren, verklaart u dat jullie deze niet (meer) in bezit hebben (CGVS,p.16,CGVS vrouw,p.11). Dit gebrek aan aanwijzingen staat in contrast met de attesten die u wel voorlegt aangaande de inval en aanklacht, waardoor dit gebrek een bijkomende indicatie is voor het ongeloofwaardig karakter van deze feiten.

De documenten die u voorlegt kunnen de appreciatie van uw asielrelaas niet herstellen. Uw identiteitskaart, geboorteakte, huwelijksakte en rijbewijs, de identiteitskaart en geboorteakte van uw vrouw en de geboorteakte van uw kinderen bewijzen op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. De twee aangiftes die u neerlegt stellen dat u en uw vrouw zich gewend hebben tot de autoriteiten in verband met een aanval op uw huis op 26 december 2012 en in verband hiermee een strafzaak geopend werd, worden niet betwist. De twee medische stukken van u en uw vrouw lijsten uw verwondingen en de genomen medische stappen op in verband met deze aanval worden evenmin betwist. Echter, op basis van het geheel van uw verklaringen moet geconcludeerd worden dat jullie omwille van bovenstaande elementen geen gegronde en actuele vrees kunnen doen vermoeden.

Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48 juncto 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en de conclusie van de commissaris-generaal. Naar aanleiding van de vaststelling dat hij geen informatie had over de problemen die zijn schoonvader voor december 2009 kende of de acties die zijn schoonvader had ondernomen om de identiteit van de aanvallers te achterhalen, stelt verzoeker dat zijn schoonvader geen man was die zijn problemen in detail ging vertellen om zijn vrouw en dochter niet onnodig ongerust te maken. Hierbij oppert verzoeker dat hij en zijn vrouw enkel kunnen vermoeden dat hun (schoon)vader voor december 2009 problemen kende, maar deze heeft hen dit nooit verteld. Met betrekking tot de periode na hun verhuis, geeft verzoeker aan dat zijn schoonvader wel degelijk over problemen sprak en dat hij soms steekpenningen betaalde, maar dat hij nooit in detail trad. Verzoeker stelt dat hij niet kan antwoorden voor een ander en daarom in alle eerlijkheid heeft aangegeven dat zijn schoonvader zich ermee bezig hield, maar dat hij niet weet of deze "er al dan niet achter kwam". Volgens verzoeker

verliest het Commissariaat-generaal uit het oog dat zowel hijzelf als zijn vrouw klacht hebben ingediend na het incident eind 2009 en dus wel degelijk actie ondernamen om de identiteit van hun aanvallers te weten te komen, maar dat het onderzoek gewoon in de doofpot werd gestopt. Op grond hiervan oppert verzoeker dat hem geen onverschilligheid kan worden verweten. Aangaande zijn onwetendheid over de namen van de notaris die hen het huis in Kaskelen verkocht en van de Kazach die hun huis opeiste, merkt verzoeker op dat de bewuste Kazach zich nooit aan hem heeft voorgesteld en dat hij nooit kennis heeft kunnen nemen van de identiteit van deze man en dat er bij de notaris geen naambord aan de buitengevel prijkt, dat er verschillende mensen werken en men zelden door dezelfde wordt bediend. Verzoeker wijst erop dat hij weliswaar de naam van de notaris niet kan geven, maar wel weet waar het notariaat gelegen is terwijl dit adres nooit werd gevraagd.

Verzoeker erkent verder zijn gebrek aan actuele informatie over de evolutie van hun problemen in Kazachstan. De commissaris-generaal stelt volgens verzoeker dat hij mogelijkheden legio had om informatie in te winnen via familieleden, vrienden, burens of collega's, maar verzoeker wijst erop dat hijzelf wees is en opgevoed werd door zijn grootmoeder die in 2004 overleed. Zijn echtgenote, zo vervolgt verzoeker, is enig kind en haar familie bestond uit haar ouders, waarbij haar moeder in 2009 als gevolg van haar verwondingen overleed. Verzoeker wijst er verder op dat hij wel degelijk heeft geprobeerd om informatie te verzamelen en zij meermaals probeerden te bellen naar hun (schoon)vader, doch zonder resultaat en dat hij niemand anders durft te bellen uit angst dat men zou te weten komen dat hij in België verblijft. Het feit dat verzoeker zijn schoonvader niet kan bereiken, boezemt hen nog meer angst in omdat zij niet weten wie zij kunnen vertrouwen. Over de incoherentie tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal met betrekking tot de vraag of zijn schoonvader en zijn vrouw werden geslagen ter gelegenheid van het incident van 28 september 2010, beweert verzoeker dat er geen sprake is van een discrepantie. Verzoeker wijst erop dat werd gevraagd of zij binnen (in het huis en niet in de wagen) werden geslagen, terwijl door de commissaris-generaal nooit expliciet werd gevraagd of hij of zijn schoonvader in de wagen werden geslagen. Wat zijn verklaringen over zijn reisroute betreft, stelt verzoeker dat hij niet kan weten met welke documenten hij gereisd heeft aangezien hij deze nooit gezien heeft omdat de smokkelaar voor alles zorgde inclusief de documenten voor verzoeker en zijn gezin. Verzoeker wijst erop dat zijn vrouw dit ook in haar verklaringen heeft bevestigd. Verzoeker herhaalt dat hij tijdens zijn reis nooit werd gecontroleerd en dit ondanks het feit dat uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat het nagenoeg onwaarschijnlijk zou zijn dat men geen controles zou hebben gehad. Verzoeker beweert dat de commissaris-generaal een tegenstrijdigheid meent te kunnen vaststellen doordat verzoeker na confrontatie met deze informatie zou hebben beweerd dat het toch zo is gegaan, terwijl verzoeker gewoon bevestigde dat hij geen controles had gehad. Verzoeker preciseert dat hij wel degelijk slagbomen heeft gezien, maar dat hij geen persoonlijke controle heeft gehad. Verzoeker meent dat het niet uitgesloten of onmogelijk is dat zij geen controle hadden en besluit dat het ontbreken van details over hun reisroute hen niet kwalijk kan worden genomen omdat zij niets van de Europese Unie kenden en zich tijdens hun reis vooral gedeisd hebben gehouden. Aangaande de discriminaties van de niet-Kazachse gemeenschap in Kazachstan, stelt verzoeker dat de verwerende partij niet consequent is in haar besluitvorming omdat zij de Koerdische origine als motief voor de vervolging ongeloofwaardig acht, maar anderzijds niet ontkent dat er discriminerend gedrag voorkomt in Kazachstan ten aanzien van niet-etnische Kazachen. Verzoeker wijst erop dat uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, blijkt dat er wel degelijk etnische spanningen en nationalistisch getint geweld bestaat tegen minderheden. Het feit dat deze eerder sporadisch zouden voorkomen, doet niets af aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker. Hierbij citeert verzoeker een passage uit het rapport van de deskundige van de Verenigde Naties waaruit zou blijken dat de etnische dimensie van bepaalde incidenten niet mag worden ontkend, waaraan de commissaris-generaal zich volgens hem net bezondigt. Omtrent het gebrek aan bewijs van de vervolgingsfeiten, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal niet kan worden gevolgd waar deze stelt dat het overlijden van zijn schoonmoeder en de brandstichting de meest ernstige vervolgingsfeiten zouden zijn geweest. Verzoeker wijst erop dat de inval door 4 gemaskerde mannen in hun huis veruit het meest ernstige vervolgingsfeit is en dat hij daarvan wel bewijzen verschaft, met name 2 aangiftes en 2 medische stukken. In de bestreden beslissing worden, zo vervolgt verzoeker, noch de inval, noch de verwondingen van zijn vrouw betwist. Tevens merkt verzoeker op dat hij een verantwoording heeft geboden voor het ontbreken van een attest van de brand van zijn huis omdat het attest dat hij van de brandweer had verkregen, zoek is geraakt in de auto of op het werk. Met betrekking tot het overlijdensattest van zijn schoonmoeder meent hij dat het aanvaardbaar is dat hij dit als schoonzoon niet in zijn bezit heeft. Verzoeker stipt ook aan dat er tijdens het gehoor nooit werd gevraagd naar het overlijdensattest van zijn schoonmoeder en dat zijn vrouw tijdens haar gehoor had geantwoord dat zij niet over het overlijdensattest beschikte, hetgeen begrijpelijk is, gezien haar medische toestand na de aanval.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker druist het besluit van de commissaris-generaal dat hij geen reëel risico op ernstige schade aannemelijk gemaakt zou hebben resoluut in tegen de expliciete erkenning door de commissaris-generaal van de aanval in hun huis van eind december 2009 en de ten gevolge van deze aanval opgelopen verwondingen. Het reëel risico op het lijden van ernstige schade is bijgevolg wel degelijk bewezen.

2.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze minstens ernstige inspanningen moet doen om zich nader te informeren over de beweerde problemen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet wist of zijn schoonvader vóór december 2009 op zijn werk reeds problemen kende met etnische Kazachen en dat hij evenmin wist of er iemand in de buurt problemen kende met dezelfde etnische Kazachen waarmee zijn schoonvader problemen had (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 23 oktober 2012, p. 11). Tevens dringt zich de vaststelling op dat verzoeker niet weet of zijn schoonvader de identiteit van zijn belagers heeft achterhaald (Ibid., p. 23). Verzoeker zelf weet ook niet van wie de bedreigingen uitgingen omdat de Kazachse mannen zich niet voorstelden (Ibid., p. 10). Thans beweert verzoeker dat zijn schoonvader geen man was die zijn problemen ging vertellen en dat hij nooit in detail trad. Het feit dat verzoeker na het incident van eind december 2009 wel degelijk actie ondernam door klacht neer te leggen, ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid om via zijn schoonvader meer informatie in te winnen over eventuele eerdere problemen, noch van de vereiste om het actueel karakter van zijn problemen aan te tonen. Op grond van de onwetendheid van verzoeker over de plegers van en de motieven voor de inval, dient te worden besloten dat de feiten buiten het toepassingsgebied vallen van het Vluchtelingenverdrag en dat verzoeker op grond van de beschreven feiten van december 2009 geen actuele vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

2.4. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat er begin september 2010 een betwisting ontstond over het eigendomsrecht van een huis dat hij in Kaskaleen had gekocht (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 23 oktober 2012, p. 17-18). Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker de naam niet kent van de notaris die de verkoop regelde, noch van de andere Kazachse eigenaar die het huis opeiste (Ibid., p. 18). Aangezien verzoeker tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk het volgende stelde: *"Ik heb het huis gekocht en ik heb er documenten van"*, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn beweringen op dit punt met stukken kan staven en minstens tijdens het gehoor de namen kan opgeven van de verschillende actoren die betrokken waren in het eigendomsgeschil. Verzoeker tracht zijn onwetendheid over de naam van de andere eigenaar te verschonen door te stellen dat deze zich nooit heeft voorgesteld, dat er geen naambord op de buitengevel prijkte van het notariaat en hij op het kantoor nooit door dezelfde persoon werd bediend, waardoor hij de naam van de notaris niet kent. De Raad merkt op dat deze uitleg, waarbij verzoeker hoofdzakelijk zijn eerdere verklaringen herneemt, zijn opvallende onwetendheid over de identiteit van de belangrijkste actoren in het eigendomsgeschil en het volstreekte gebrek aan schriftelijke bewijsstukken dienaangaande onmogelijk kan rechtvaardigen. Het feit dat verzoeker wel zou weten waar het notariaat gelegen is, wijzigt hier niets aan. Bijgevolg kon rechtsgeldig worden besloten dat de verklaringen van verzoeker over de betwisting over het eigendomsrecht van het onroerend goed in Kaskaleen ongeloofwaardig zijn.

2.5. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving kan geven van bepalende ervaringen in zijn leven die in het geheugen gegrift zouden staan indien zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken meedeelde dat hij op 28 september 2010 samen met zijn schoonvader werd meegenomen in de wagen en dat de mannen zijn schoonvader begonnen te slaan (stuk 9, Vragenlijst DVZ, 3 december 2010, p. 2-3). Ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal maakte verzoeker geen melding van het feit dat zijn schoonvader werd geslagen nadat zij samen in de auto werden geduwd (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 23 oktober 2012, p. 21-22). Hierbij dient te worden aangestipt dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen weliswaar stelt dat de aangehaalde incoherentie een vergissing zou betreffen, maar zij kan, na een grondige lezing van de desbetreffende passages uit de vragenlijst en het gehoorverslag, op dit punt niet worden bijgetreden. Daargelaten de vraag of de schoonvader van verzoeker al dan niet in de wagen werd geslagen, stelt de Raad immers vast dat het opvallend is dat verzoeker initieel aangeeft dat zijn schoonvader geslagen werd toen hij werd meegenomen, terwijl hij op het Commissariaat-generaal bij zijn relaas over de gebeurtenissen van 28 september 2010 nergens vermeldde dat zijn vader zou zijn geslagen. Voor zover verzoeker in dit verband opwerpt dat er te weinig gerichte vragen werden gesteld,

merkt de Raad op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zelf de markante gebeurtenissen aanbrengt (RvS 21 januari 2000, nr. 84.788).

2.6. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze minstens ernstige inspanningen moet doen om bijkomende informatie in te winnen over de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker toe dat hij geen actuele informatie meer heeft. Hierbij wijst verzoeker erop dat hijzelf, noch zijn echtgenote (op de schoonvader na, die hij niet kan bereiken) over familieleden beschikt in het land van herkomst die ze zouden kunnen contacteren. De Raad wijst erop dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker werkelijk bij geen enkele vriend of kennis, buur of collega uit zijn land van herkomst zou kunnen informeren naar de actuele situatie. Verzoeker stelt weliswaar dat hij niemand durft te bellen uit angst prijs te geven dat hij in België verblijft. Deze angst ontslaat verzoeker echter geenszins van zijn medewerkingsplicht om eventueel via andere kanalen dan telefonische contacten en desnoods via tussenpersonen te achterhalen wat er sedert hun vertrek uit Kazachstan gebeurd is.

2.7. Tevens kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij zijn asielrelaas tracht te staven, onder meer met documenten, zeker wanneer het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas betreffen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker documenten neerlegde waaruit blijkt dat hij en zijn echtgenote zich naar aanleiding van de inval van 25/26 december 2009 tot de autoriteiten hebben gewend, dat er een strafzaak werd geopend (stuk 15, Documenten, Aangifte 1 + 2) en dat zij beiden op 26 december door een arts werden onderzocht die een aantal verwondingen vaststelde (Ibid, Medisch stuk 1 + 2). Verzoeker verklaarde echter tijdens zijn gehoor dat zijn schoonmoeder diezelfde nacht het leven verloor door een klap op haar hoofd (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 23 oktober 2012, p. 13) en dat hun huis twee weken later in brand werd gestoken (Ibid., p. 15-16). In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker inderdaad bewijzen aanlevert van de klacht en het medisch onderzoek in de nasleep van de inval, maar dat geen enkel begin van bewijs wordt neergelegd van de feiten die door de commissaris-generaal terecht als meer ingrijpend worden beschouwd, namelijk het overlijden van zijn schoonmoeder en de brandstichting in hun huis, terwijl deze feiten ongetwijfeld uitvoerig zouden moeten kunnen worden gedocumenteerd. Indien geen stukken kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor aan dat hij de documenten met betrekking tot de brandstichting in de auto of op het werk heeft achtergelaten (Ibid., p. 16) en herhaalt thans deze rechtvaardigingsgrond. Verzoeker toont echter niet aan dat hij concrete inspanningen heeft geleverd om een kopie van de documenten van de brandweer in handen te krijgen. Hetzelfde geldt voor de bewijsstukken in verband met het overlijden van verzoekers schoonmoeder. Het feit dat hij en zijn echtgenote dit document omwille van omstandigheden niet in hun bezit hadden, en dat hier door de commissaris-generaal niet specifiek naar werd gevraagd, ontslaat hem niet van zijn plicht om van dit belangrijke gegeven eventueel achteraf attesten op te vragen en deze bijvoorbeeld in het kader van onderhavige beroepsprocedure neer te leggen. De redenen die verzoeker opgeeft ter verschoning van het gebrek aan bewijsstukken komen weinig overtuigend over. Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn schoonmoeder tijdens de inval om het leven zou zijn gekomen en dat zijn huis enige tijd nadien in brand zou zijn gestoken. Het feit dat verzoeker deze feiten niet als belangrijkste vervolgingsfeiten beschouwt, doet hieraan geen afbreuk.

2.8. Onduidelijkheid omtrent de reisroute houdt een bijkomende indicatie in met betrekking tot de ongeloofwaardigheid. Verzoeker beperkt zich met betrekking tot zijn reisroute tot een herhaling van zijn eerdere verklaringen, maar hij slaagt er niet in om de overwegingen van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen. Verzoeker gaat trouwens uit van een verkeerde interpretatie van de bestreden beslissing waar hij meent dat deze zijn grondslag vindt in een tegenstrijdigheid. In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat verzoeker, zoals hij trouwens in zijn verzoekschrift opnieuw doet, na confrontatie met de andersluidende informatie uit het administratief dossier (stuk 16, Landeninformatie, Antwoordfiche, Toegang Schengenzone, 21 november 2006) blijft volharden in zijn initiële verklaringen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 23 oktober 2012, p. 8-9). Indien verzoeker, die geen objectieve gegevens aanbrengt die een ander licht werpen op de informatie uit het administratief dossier, werkelijk zonder enige vorm van controle een Schengenbuitengrens zou zijn gepasseerd, komt het aan hem toe te verhelderen hoe hij – eventueel op slinkse wijze – deze controles zou hebben omzeild.

2.9. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij meent een inconsequentie te ontwaren in de beslissing van de commissaris-generaal omdat enerzijds de Koerdische origine als motief voor de vervolging ongeloofwaardig wordt geacht, terwijl anderzijds uit de informatie blijkt dat er in Kazachstan

sporadisch etnische spanningen bestaan. De etnische dimensie van bepaalde incidenten wordt door de commissaris-generaal geenszins ontkend, zoals verzoeker beweert. De Raad wijst er echter op dat de racistische motieven die aan de grondslag zouden liggen van de voorgehouden vervolgingsfeiten onvoldoende bewezen worden geacht omwille van de vage verklaringen van verzoeker dienaangaande (cf. supra). Deze vaststelling staat los van de overwegingen van de commissaris-generaal naar aanleiding van de verklaring van de echtgenote van verzoeker dat er “dikwijls kleine excessen” plaatsvonden omwille van het feit dat zij niet van Kazachse origine waren (stuk 6, gehoorverslag CGVS echtgenote, 23 oktober 2012, p. 11). De commissaris-generaal kon echter rechtsgeldig besluiten dat de beschimpingen waaraan etnische minderheden in Kazachstan soms worden blootgesteld niet als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kunnen worden gekwalificeerd. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat deze feiten wel degelijk moeten worden aanzien als een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt waartegen een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105).

2.10. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat het feit dat niet wordt getwijfeld aan de inval in zijn huis van eind december 2009 niet automatisch betekent dat verzoeker op grond van deze inval automatisch in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker toont in de eerste plaats niet aan dat de inval van 2009, die blijkbaar als een eenmalig gemeenrechtelijk feit dient te worden beschouwd, als ernstige schade kan worden aanzien zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Uit de verklaringen van verzoeker en de neergelegde stukken blijkt dat hij na de inval van 2009 klacht neerlegde, dat er een strafzaak werd geopend en dat het onderzoek liep (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 23 oktober 2012, p. 14-15; stuk 15, Documenten, Aangifte 1 + 2). Verzoeker heeft echter geen enkele actuele informatie over de stand van zaken van het gerechtelijk onderzoek. Met zijn ongestaafde stelling dat het onderzoek in de doofpot werd gestopt of dat het geen resultaat opleverde maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor deze feiten behoefte heeft aan internationale bescherming. Verzoeker reikt tenslotte geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Op grond van het devolutief karakter van het beroep besluit de Raad op grond van wat voorafgaat dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48, 48/2, 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN